LISTOPAD 2026

ZPRAVODAJ

OBCE BŘEZÍ

str. 16 | Rozhovor: Stanislav Uhlíř
str. 23 | Březí ve vrcholném středověku

Mládí si člověk v sobě nese celý život.

I když to o sobě neřekne, je to březský patriot. Kdo jiný by pojmenoval svou kapelu po obci, ve které žije? Nejen na ni, ale také na zašlou slávu březských osad, fotbal a březské hospodské vzpomínal v rozhovoru **Stanislav Uhlíř.**

Nechybí vám v Březí zvuky vlečňáků, které jste poznával podle zvuku? Jak ostatně barvitě popisujete ve vaší knize Nerovný souboj.
Často se mi zdá, že tam stále bydlím – v našem domě, který už je dávno zbouraný. Člověk si mládí nese v sobě celý život. Obecná tendence je zapomenout na všechno špatné a zachovat jen to dobré. Na druhé straně hlavně z toho špatného může plynout nějaké poučení.

Vracíte se ještě do starých Holešovic?
Tam už toho z té doby moc nezbylo. Přímo na místě našeho domu je stanice metra Nádraží Holešovice dříve Fučíkova. Byl jsem se podívat u základní školy i v ní, což je jedna z mála budov, které se z té doby dochovaly.

Jaký je to pocit?
Po pravdě řečeno smíšený. Na nádraží Holešovice vytvořili panel se starými fotografiemi a povídáním o staré Praze. Ale to jsou jen střípky. Ze zbytku Zátor, již zaniklé pražské čtvrti, je dnes hluchý nezastavěný prostor tzv. brownfield, o který se perou developeři. Co mě mrzelo až teď později, byla nedávná likvidace volejbalového stadionu Lokomotivy Praha. Ten postavili pro mistrovství Evropy v roce 1958. Lokomotiva, kde jsem působil jako hráč, tam pak byla domácím týmem a později jsme se tam ve starším věku scházeli jako pamětníci. A oni ho pak najednou zbourali a postavili místo něj kanceláře. Zvláště mí starší spoluhráči, reprezentanti a mistři republiky z roku 1962, to nesli dost těžce.

V části o Zátorách se mi asi nejvíc líbily všechny ty postavičky, například myslivec, který chodil střílet přemnožené holuby na Staroměstské náměstí. Potkal jste i v Březí nějaké takové osobnosti?
Ano. Vybavím si třeba hospodského pana Vobořila. Bydlel s rodinou tady v Podskalí.

Byl tak trochu soudruh, ale slušný. Když jsme tu v hospodě U Rybníků v roce 1968 zpívali píseň „Jdi domů, Ivane“, přišel za námi s tím, ať toho necháme, aby nás někdo neudal. Celkově tu hospodu vedl slušně. Pomáhal ji budovat v tzv. Akci Z. To byly obecní brigády, na které přispíval stát. Samozřejmě se řešilo, kdo z obce si na Akci Z co přivlastnil atd., ale to člověk musí brát s rezervou. Pomluvy tu budou vždycky. Po Vobořilových se vedení hospody různě střídalo, spíš k horšímu. Dobrý byl dle mého názoru ještě Venca Fiala z Křenice, toho však někdo udal, že vaří teplá jídla, což se podle tehdejšího provozovatele hospody družstva Jednota nesmělo, a on tím skončil. Až v 90. letech hospodu znovu pozvedli Holubovi.

Pan Vobořil byl tedy prvním hospodským?
V hospodě U Rybníků ano, bylo to někdy na přelomu 50. a 60. let, myslím. Dříve tu bývaly i další hospody, které však nepřežily. Nějaký čas ještě fungovalo občerstvení U Mužíčka, kde byla hospoda s tanečním sálem. Ti ale měli už pouze lahvové pivo.

Vzpomenete si ještě na nějakou výraznou postavu?
Těch postaviček tady byla spousta. Např. kovář Hrubý, „umělecký“ truhlář pan Vápeník, pekař Hrůza, „elektro“ Pětník a další. Březí bylo zajímavé i pro vojenskou posádku z nedalekého lesa. Z ní se sem několik vojáků dokonce přiženilo. Patří mezi ně například Ondra Pančak. Jedním z nich byl i Honza Szabo. Tuším, že byl původem Maďar, ale říkal, že pochází z Karlových Varů, a byl to teda svéráz. Nechal se snadno vytočit, ale přitom to byl v zásadě hodný člověk. Přiženil se do bývalého mlýna, vzal si sestru místního fotbalisty Jardy Rady. Honza byl taková figurka! Kolem něj se tradovaly různé historky. Pracoval tu totiž jako zedník a rád si při práci připil. Když pak něco stavěl, zpočátku to bylo dobré, ale později se to začalo různě naklánět. K tomu všemu se vyznačoval takovou svéráznou upřímností. Jednou jsme spolu seděli u piva a on mi říká: „Já si o tobě vždycky myslel, že seš vůl, ale ty nejsi zas takovej vůl.“

Tak to potěší.
To bylo jako pohlazení po duši, ta jeho upřímnost. Pak si vzpomínám třeba na Jardu Dvořáka, který byl podobně svérázný. Jak on, tak Szabo hráli také fotbal. Jarda byl k tomu velký patriot. Jakmile přišel do hospody někdo neznámý, třeba o zábavách, začal ho s partou hned oťukávat a tak trochu provokovat. Jednou v zimě zavítala do místní hospody partička kluků. Jarda se už připravoval na akci a já mu říkám: „Jardo, neblbni, víš, kdo je ten velký z nich? To je Jánoš, mistr republiky ve veslování. Ten tě srazí, ani nemrkneš.“ Jarda si dal říci a přestal. Dříve si podobně dovolovali i na mě, přece jen jsem původně chatař z Babic.

Došlo někdy i na bitku?
S nimi ne, šlo jen o drobné provokace. Jednou ale březští přišli do Babic do hospody na „trestnou výpravu“. Seděli jsme tam asi tři, už tehdy u nich ne moc oblíbení, protože jsme prý chodili do Březí za děvčaty. Měli sebou postavou malého Míru Kodejška (z ulice Podskalí) a posílali ho, aby nás provokoval. Chodil kolem nás, utrousil třeba nějakou nadávku, kopnul do židle a oni čekali, až ho někdo z nás praští. Babickou hospodu v té době vedli manželé Frydrychovi. Když to paní Frydrychová viděla, měla zřejmě obavu z možné rvačky, a tak nám potichu řekla: „Pojďte kluci, pustím vás ven přes kuchyň.“ My jsme tak nenápadně zmizeli, podle hesla „kdo uteče, vyhraje“. Opravdovou bitku jsem zažil jedině v Babicích s vojáky, a to bylo hrozné. Byli frustrovaní z prvních dnů vojenské služby a doslova si svou frustraci vybili na nás. Vadilo jim, že jsme se v hospodě bavili a zpívali.

...V tom momentě jsem ze strany až zezadu dostal hroznou ránu do obličeje a pak ještě jednu. Nebyl jsem na to připraven, abych se mohl bránit nebo alespoň uhnout. Výsledkem byla na dvakrát přeražená spodní čelist přezkou z vojenského opasku omotaného kolem ruky vojáka, jak se později ukázalo. Noc nebyla nic moc a ráno pro mne přijel spoluhráč z volejbalového týmu, aby mě odvezl na turnaj. Po chvíli zdráhání a dvou práškách proti bolesti jsem na turnaj odjel a celý ho odehrál. Kolegové se mi pak posmívali a říkali: „Hrál jsi skvěle, měl by sis před každým zápasem nechat rozbít hubu.“ Kromě toho mi začali přezdívat „Čelist“. Taková legrace to zase ale nebyla, protože hned v pondělí mi na pražské stomatologii sdrátovali ústa tak, že jsem je nemohl otevřít a šest týdnů, než mi kost srostla, jsem se živil kašičkami a rozmixovanými potravinami.

(úryvky z knihy Nerovný souboj)

Možná by stálo za to uvést, jak jste se dostal do Babic. Bylo to vlastně díky rodině Ivana Mládka, který s vámi sousedil v Holešovicích.
Ano, do Babic jsme s mou sestrou jezdili na prázdniny společně s dětmi Mládkovými, Ivanem, Martinem a Renatou, později už jen s Renatou. Tatínek se totiž domluvil s panem Bohuslavem Mládkem a trochu mu při stavbě chaty pomáhal. Později si poblíž pronajal horní patro rodinného domku. Našel jsem v Babicích spoustu známých, kteří tam jezdili z Prahy na prázdniny, i mezi místními. V rámci Babic byla sportovní osada Hujara. Tehdy se konaly volejbalové a nohejbalové turnaje mezi okolními osadami, například Winnipeg, Lada, Údolí Raků u Klokočné, Old Wanderers od Třebohostic nebo osada U dubu z Kunic. Když už jsem volejbal trochu uměl, měl jsem čest za Hujaru hrát.

Chatička naproti hospodě byla původně určená pro porybného. Dělával ho jednonohý pan Cicvárek. Po jeho smrti byla neoficiálně převedena sdružení S.O.B.Ú. a dlouho sloužila jako chata osadní.

Jak jste se poté z Babic dostal do Březí?
To bylo až později, když jsem se v roce 1970 oženil se svou první ženou, Věrou Čadilovou. Bydlel jsem tu jen krátce, protože jsem pracoval v Praze a k tomu měl téměř denně trénink volejbalu v druholigové Lokomotivě, v sobotu a v neděli zápasy. V zimě jsme trénovali většinou večer a tehdy už nebylo možné se zpět do Březí dostat, takže na denní dojíždění to nebylo. Auto jsme neměli a vzdát se sportu, to by mě položilo. Tak jsme to různě kombinovali, ale ideální to nebylo. Když potom žena zemřela poměrně mladá, zůstal jsem s kluky sám. Tchýně byla v týdnu u nás na Jižním Městě, víkend a prázdniny jsme trávili u ní v Březí. Bez její pomoci bych výchovu dětí nezvládl, i když to bylo občas dost náročné

U hranice s mukařovským lesem byla osada Hujara, v malebném údolíčku na kraji lesa březského osada Old Winnipeg a hned za lesem babickým osada Old Wanderers. Když se od osady Winnipeg prošlo pár desítek metrů z kopce březským lesem, narazili jste na osadu Kočovna u prvního březského rybníka. Osada Olymp byla v lese na druhé straně rybníka oddělená silnicí. Obě tyto osady se později sdružily se dvěma dalšími v katastru Březí pod název S.O.B.Ú. (Spojené osady březského údolí).

Členy osad byly i výrazné osobnosti hlavně z kulturní sféry. Na Hujaře např. hudebník a dirigent Vilém Kyral, ve Winipegu hudební skladatel Áda Vodrážka a v neposlední řadě známý a vyhledávaný mistr tance, muzikant a sportovec J.A. Trubač, řečený Péťa. V březských osadách to bylo zase několik známých herců.

Dům v Březí patřil tedy tchýni?
Ano, bydlela v tom starém domě, který byl pozůstatkem jejich statku. Zdědila ho po svém manželu a mém tchánovi Vladimíru Čadilovi st. Dům je v ulici Hlavní a má číslo popisné 10. Vladimír měl v životě smůlu. Byl právník, jeden z největších odborníků na chov koní a také sportovec. Šéfoval v několika hřebčincích. Po roce 1948 se rozhodl, že bude dále hospodařit na rodinné farmě. Skončilo to tak, že komunistický režim mu veškerý majetek kromě domu sebral, na půl roku ho zavřel do vězení a pak mu milostivě dovolil dělat v JZD traktoristu a jeho ženě (mé tchýni) dojičku. Dost místních jim to v tichosti přálo. S minimálním důchodem si pak přivydělával jako noční hlídač. Dům kvůli tomu chátral. Ještě hůře dopadl Josef Stárek, další majetný člověk v Březí, který měl za manželku sestru Vladimíra Čadila st. a psal i kroniku. Komunisté z Březí ho ale vystěhovali a všechno mu zabavili. Zůstal po něm dům s číslem popisným 1, kde potom mohl bydlet jeho syn Jaroslav Stárek s rodinou. Starý pán se po čase směl vrátit a dožít ve vilce, kterou si dříve postavil. Později mé tchýni i rodině Stárkových byly v restituci vráceny některé nemovitosti a pole.

Jaká byla spojitost mezi Stárkovými a rodinou Čadilových?
Byli to vlastně majetní kolegové, kteří mnoha lidem z Březí dávali práci. Pan Stárek spolu s otcem mého tchána, Františkem Čadilem, vlastnili většinu polí a lesů v okolí Březí. Jejich

hospodářské lesní družstvo mělo asi 150 hektarů lesa, včetně vojenského prostoru. Tyto pozemky ale nakonec v restitucích připadly Lesům ČR, které měly silnější právníky.

Vy jste se do Březí ale přesto rád vracel. Postavil jste si tu chatu.
Ano, abych nemusel pořád obtěžovat tchýni (babičku mých dětí) a měl zde také nějaké vlastní soukromí. Šel jsem tedy ve stopách místních chatařů a pořídil si dřevěnou montovanou chatičku na zbytkovém pozemku nevhodném pro stavbu rodinného domku, který jsem od babičky koupil.

Stojí ještě?
Dnes je z ní spíš takový domeček. Stojí hned naproti ulici Na Širokém, u ulice Hlavní. My jsme ji ale prodali v souvislosti s výstavbou rodinného domu poblíž.

Vaše pravidelné cesty do Březí nakonec vyústily v roce 2003 v to, že jste si tu postavil vlastní dům.
Ano, se svou druhou manželkou jsme ten dům dostavěli v roce 2003 a od té doby zde trvale bydlíme.

Měla vaše druhá žena také nějaké vazby na Březí?
Ano, znali jsme se už od mládí. Její otec byl zmíněný známý taneční mistr „Péťa“ Trubač z osady Old Winnipeg . V životě jsme se často potkávali a míjeli. Dohromady jsme se dali až později, také díky společným zájmům, sportu a hudbě.

Z koncertu skupiny HOM-BRE ve vinohradkém klubu, 2019

Kromě hospod jste zpíval také ve VUSu (Vysokoškolský umělecký soubor Univerzity Karlovy). Dávaly vám hudba i sport v životě stejnou oporu?
Obojí mě v podstatě zachránilo, když jsem měl problémy v práci nebo v osobním životě. S pár kolegy z VUSu jsme zpívali při křtu zvonu v místním kostelíčku a pak ještě několikrát při pouti.

Kdy přesně začalo vaše společné hraní v kapele?
V 90. letech. Nejdříve jsme jen tak brnkali v hospodě U Rybníků. Lidí tam chodilo poslouchat čím dál víc a hospoda byla pravidelně plná. Proto jsme si pořídili aparaturu, a tím vznikla kapela, se kterou jsme hráli dalších více než deset let.

Jak se jmenovala?
Říkali jsme si Country Band S.O.B.Ú., což byla zkratka názvu spolku Spojené osady březského údolí. Na aparaturu jsme se složili a část byla na dluh. Ten jsme za pár let splatili z dvacetikorunového vstupného.

Jak často jste hráli?
Tak jednou za měsíc. Vždycky bylo plno, kolem 150 lidí. Někteří se tlačili i venku, když už uvnitř nebyly židle. Tehdy to tu žilo.

Vy jste ale byli úspěšní, hráli vás i v rádiu a máte dokonce CD.
To je trochu jiná historie. Po letech hraní U Rybníků jsme si s manželkou pořídili klávesy tzv. keyboard. Jejich ovládání je poměrně složité, tak jsme chvíli chodili do hudební školy. Navrhli jsme v kapele, že bychom mohli zvuk pomocí kláves zpestřit, ale to oni odmítli. Pak jsme se kvůli dalším neshodám s kapelou S.O.B.Ú. rozešli. Odešel s námi pouze basák Rychňa (místní chatař Honza Rychnovský). Získali jsme ale několik skvělých muzikantů na dechové nástroje (včetně foukačky) a sólovou elektrickou kytaru. Snažili jsme se totiž obklopit muzikanty lepšími, než jsme byli sami, a to fungovalo. Bohužel tím zároveň skončilo i naše účinkování U Rybníků.

Co jste hráli?
No právě. Od hospodského country jsme se postupně dostali k jazzu, swingu a taneční hudbě. Přijali jsme jméno HOM-BRE a mj. natočili také dvě CD.

Dají se někde poslechnout?
CD už jsou rozebraná, ale je možné si je poslechnout na webu hom-bre.cz. Kapela v původním složení fakticky skončila hlavně kvůli covidu19.

Jak vznikl název HOM-BRE?
Když jsme vybírali název, chtěli jsme v něm mít obsažené Březí – náš domov. A tak jsme to dávali různě dohromady, až z toho vzniklo po anglicku HOM-BRE (doma ve Březí). Raději s pomlčkou, aby si nás někdo nepletl s nějakým španělským hrdinou. Takže trochu paradox, propagovali jsme Březí, aniž jsme tu někdy hráli, s výjimkou jednoho Silvestra. Hráli jsme ale v mnoha okolních obcích a všude možně po pražských klubech, často také na tanečních zábavách a plesech. Ale už to začínalo být fyzicky dost náročné.

Takže vám hraní nechybí?
Takové, jaké jsme vykonávali před covidem, už ani ne. Byl to pořádný zápřah – ve čtyři odpoledne někam vyrazit a vrátit se až ráno. Navíc v mých letech už by to člověk neměl přehánět, protože síly ubývají, každou chvíli něco zapomene, zakopne, je nemotorný a ještě si udělá ostudu. Přesto si občas někde veřejně zahrajeme pod značkou DAST (Dáša a Standa) na popud syna Aleše. Ten jako původně punkový bubeník našel oblibu v našich evergreenech. Manželka Dáša je hudebně (i jinak) aktivnější, hraje ještě ve známé dámské country kapele Sunny Girls a oba jsme letos absolvovali tříletou hudební Akademii třetího věku při ZUŠ v Říčanech.

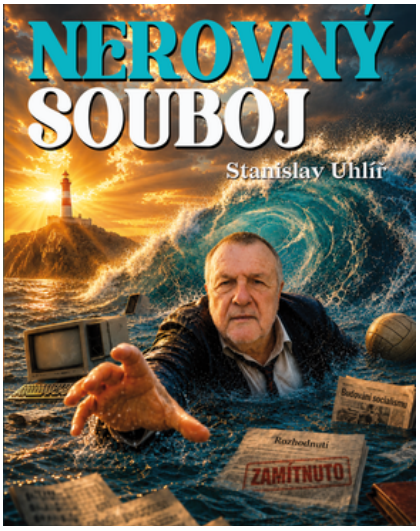
Člověk asi dost bilancuje...
A pak vznikne knížka. Vybíral jsem různé příhody, které podle mne měly něco do sebe – dobré i špatné. Dost jsem četl a v odborné rovině to bylo podobné, jen ty zdroje byly většinou zahraniční a bylo jich málo. Jak se zpívá v té písničce: „Jsem trochu sečtělý."

...Máte o životě páru?
Také jen trochu. Psaní mi pomohlo dodatečně pochopit některé souvislosti a příčiny na dlouhé životní cestě.

Vysvětlíte nám koncept časové spirály, která se prolíná celou vaší knihou?
Je to v podstatě jednoduché. Historie se vždy po určitém čase v nějaké modifikaci opakuje, jak v životě jednotlivce, tak společnosti. V oblasti společenské se stává, že většina uvěří slibům určitého jedince nebo skupiny, a to ke své škodě. Něco se naslibuje, ale pak se všechno odvíjí úplně jinak. Tak tomu bylo například v roce 1948 a hrozí to i dnes. Obecně vzato, pro někoho je pohodlnější se přizpůsobit než přemýšlet, nebo se dokonce postavit proti bezpráví. Podobně se to v malém přihodilo i mně, když se okolní většina skrčila a dopadlo to pro ni špatně. Vlastně tím varuji před opakováním stejných chyb.

Nebyla hlavní motivací k napsání knihy potřeba vypořádat se s různými životními křivdami?
Nejdříve mě motivoval první díl knihy, který se zabývá čtvrtí Zátory. Před lety vyšla jakási reportáž o starých Holešovicích, ve které byla řada nepřesností, a já jsem to chtěl uvést na pravou míru. Když jsem to s menší pomocí některých pamětníků sepsal, přesvědčovali mě, abych text vydal. A když už jsem v tom byl, tak jsem psal dál, jak se mi vše vybavovalo, včetně úspěchů a křivd.

Co by si podle vás měl čtenář odnést po přečtení knihy?
Nechci to nazývat přímo ponaučením. Spíš jsem chtěl upozornit na důsledky opakování různých chyb, kterých se člověk může v životě dopustit. Říká se, že kdo se nevyrovná se svou minulostí, je odsouzen prožít ji znovu. Ale nechtěl bych nikoho mentorovat. Ať to každý posoudí sám.

Autobiografická kniha Nerovný souboj vyšla symbolicky 21.8. 2026. Kniha je k zapůjčení v obecní knihovně, případně k zakoupení v knihkupectví Kosmas.cz nebo na stránkách www.nerovnysouboj.cz.

Měl byste nějakou radu pro mladší generaci, jak se vypořádat s nespravedlností a pomluvami?
Dnes se všechno děje hrozně rychle. Lidé nestíhají nebo nejsou ochotni se nad věcmi důkladněji zamyslet a hledat pravdu. Myslím si, že by v tom mohlo sehrát svou roli také školství, které by mělo místo biflování více rozvíjet logiku a kritické myšlení. Málokdo si dnes udělá čas zjistit si něco bližšího nebo vyhledat k dané věci více zdrojů.

O tom jste se krátce zmínil také ve vzpomínce na svého

vysokoškolského profesora. Ten vás vedl k tomu, abyste jakýkoli soud nebo názor uváděl slovy: „Domnívám se, že...“
Ano. Přispívá to k úrovni diskuse. Když někomu říkám, co si o tom myslím, neměl bych to tvrdit kategoricky a dát protistraně prostor na reakci. Na druhé straně bych měl říkat jen to, co zároveň dokážu podložit rozumnými argumenty.

I když všechno uvedete jako svůj názor a jste ochoten polemizovat, člověk se asi v životě neubrání pomluvám. Jak jim lze čelit?
To dost dobře nejde. Těžko chodit od dveří ke dveřím a vysvětlovat, jak to bylo doopravdy. Obecně je dobré se zamyslet, zda má pomluva vůbec nějaký reálný základ.

Věříte lidem? S podobnými zbabělci i oportunisty jste měl leccos do činění.
Některým věřím, jiným ne. Je smutné, když jedni účelově lžou a dalším to nevadí. Komu ale nevěřím vůbec, je třeba současná vláda nebo americký prezident. Jejich chování se vyznačuje psychopatickou sebestředností nevzdělaného vůdce a nekritickou loajálností jeho podporovatelů. Tak si vzpomenu na příběh – co táta činí, dobře činí, ale ty konce... Přitom už moje babička říkala, že lež má krátké nohy, tak uvidíme.

A v návrat březského fotbalu věříte?
Rád bych věřil. Myslím si, že by to k tomu mohla přispět větší spolupráce s městem Říčany. Město by mohlo využít hřiště třeba pro žákovské týmy. Podporovat sport je obrovsky důležité, pro tělo i psychiku. Kdybych od mládí nesportoval, asi už ani nechodím.
K předchozímu ještě dodám možná kontroverzní názor. Domnívám se, že ta spolupráce by i v dalších ohledech obci Březí pomohla, jako třeba sousedním Pacovu nebo Strašínu. V současné době musíme odpad vozit až do Úval, říčanské autobusy jezdící zadarmo se obci Březí vyhýbají, na větší stavební zakázky nedá obec včas dohromady potřebné peníze, např. na rekonstrukci hospody U Rybníků (Kulturního domu), úpravy parkoviště, zvýšení bezpečnosti okolního provozu (retardéry nebo úprava silnice), vyčištění horního rybníka tak, aby mohl opět sloužit jako koupaliště jako kdysi, rekonstrukce některých cest atd.

Já bych se ještě zastavila u toho fotbalu. Jak jste se dostal k místnímu klubu Meteor Březí?
Zase přes Babice. V devatenácti letech jsem se kvůli venkovským travnatým hřištím nechal přemluvit k návratu k fotbalu, který jsem hrál už jako žáček v holešovickém klubu Tatran 7 i pak na střední škole. Sokol Babice prodělával generační výměnu a sehnal několik mladých kluků z Babic a Strašína. Ze starších zůstali jen asi tři včetně brankáře. Ten po čase skončil. O můj přestup do Březí se zasloužil především pan Stejskal. (Paní Stejskalová byla v Březí oblíbená kadeřnice, ke které tehdy chodily všechny místní ženy.)

A ono to fungovalo. Vaše kariéra byla úspěšná.
Asi ano. Byl jsem druhý nejlepší střelec a často za mnou chodili lidé z jiných týmů a přemlouvali mě, abych k nim přestoupil. Ale to už opravdu nešlo. Současně sem totiž ještě v Praze hrál volejbal. Kolikrát jsem o víkendu absolvoval dva druholigové zápasy a v neděli odpoledne poté nastoupil k fotbalovému utkání. Vím, že mi tehdy říkali: „To si musíš vybrat. Co chceš hrát – volejbal, nebo fotbal?“ Na to jsem vždycky odpovídal: „Prosím vás, já hraji fotbal jen pro radost, jen tak zvládnu obojí.“

Řekli mi, hraješ volejbal, máš šikovné ruce, půjdeš do brány. To mi chvíli ani moc nevadilo až na to, že se kolem mne začali točit funkcionáři klubů z vyšších okresních soutěží, až jsem se nakonec pod vlivem různých dalších okolností pro jeden z nich, který byl nejusilovnější, rozhodl. Jmenoval se Meteor Březí. Tam končil, ač nerad, brankářskou kariéru z věkových důvodů říčanský policajt Franta Výborný, zvaný Hogo-Fogo a já měl být nástupcem této legendární figury. Vydrželo to pouze polovinu sezony, protože se mezitím ukázalo, že umím slušně kopat i v poli a do branky se dostal Franta K. z Křenice, který se do Březí mezitím přiženil.

Jak dlouho jste vydržel takový sportovní zápřah?
Zhruba do roku 1976. Pak jsem ještě dlouho pokračoval v Praze v nižších volejbalových soutěžích. Stejně tak s fotbalem jsem přestával postupně. Za celou tu dobu jsem ale zažil spoustu kuriózních příhod.

Faktický konec mé fotbalové kariéry nastal až v létě 1982, kdy jsem po delším naléhání souhlasil s tím, že po letech nastoupím zase jako brankář v dresu už dost pozměněného Meteoru Březí. Oba standardní brankáři nebyli k dispozici a navíc se jednalo o finále letního turnaje proti soupeři z okresního přeboru Sokolu Pacov. Na tom by nebylo nic neobvyklého, kdyby v soupeřově brance nenastoupila česká brankářská legenda Ivo Viktor. Zápas skončil v základní hrací době 1:1, nerozhodlo ani prodloužení a tak přišly ke slovu pokutové kopy. I když se říká, že penalta se nedá chytit, jen špatně kopnout, byl jsem úspěšnější než můj slavný protějšek, Meteor tím zvítězil a Ivo byl první, kdo mi přišel gratulovat. Trochu se divil, protože mě znal pouze jako hráče v poli. Pak se přidali spoluhráči, fandové a další. Na oslavě v místní hospodě mi pak několik mladých dívek vykalo a pokorně žádalo o tanec. V tu chvíli jsem byl prostě slavný, pak se o tom ještě často hovořilo a je to zaznamenáno i v místní kronice. Prostě konec, jak má být !

Meteor Březí – Sokol Pacov 1982

Přesto jsem měla při čtení o fotbalu v Březí ve vaší knize smíšené pocity. Nevím, jestli byly všechny ty příhody veselé.
Místní fotbal vedli velmi slušní funkcionáři Láďa Křivánek a Pepíček Bandas. Oba se snažili, i když pracovali s omezeným rozpočtem. Nějaké neshody jsem měl se spoluhráči a některými staršími fandy, ale vždy se to týkalo jen fotbalu. Tchán Vladimír Čadil st. chodil na fotbal pravidelně a v mých emocích mě naopak mírnil. Pepíček se pak dožil vysokého věku. Pamatuji si, jak jsme s ním ještě rok před jeho smrtí besedovali. Přestože už byl slepý, stále si toho hodně pamatoval.

Zápas o postup do okresního přeboru ve vedlejší obci Křenice řídil rozhodčí, naprosto zřejmě motivovaný naším rivalem z Ladova kraje. V prvním poločase proti nám nařídil pokutový kop za neexistující hraní rukou našeho obránce a prohrávali jsme 0:1. O poločasové přestávce za námi přišli domácí, kterým už o nic nešlo, s nabídkou, že nám za 150 Kčs na sud piva zápas pustí, jinak že to nevyhrajeme. Evidentně věděli, o co jde. Vedení Meteoru odmítlo, dva hlavní funkcionáři Láďa K. a Pepíček B. byli zásadoví a slušní lidé, tím nad námi ale podepsali ortel. Já jsem ty peníze u sebe neměl, jinak bych to asi pragmaticky zaplatil, na hrubý pytel to jinak nejde. Rozhodčí nás ve druhé půli prakticky nepustil za půlku, pískal vymyšlené ofsajdy nebo naše fauly, prohráli jsme 2:0 a bylo po postupu. Ladovci si samozřejmě „pohlídali“ zbylé dva zápasy a o jeden bod postoupili. Po zápase jsem zuřil, všem v kabině vynadal a ohlásil konec svého angažmá. Vydržel jsem to ale jen do příští sezóny.

Ráda bych si ještě poslechla o vašem přátelství s Ivanem Mládkem. Jste s ním stále v kontaktu?
Ano, jsem. Nedávno jsem s ním mluvil, když měl přijet do Babic

na chatu za svým bratrem. Měl se u nás stavit, ale nepovedlo se. Naposledy jsme se viděli na vernisáži obrazů jeho otce. Pan Bohuslav Mládek namaloval spoustu obrázků ze Zátor, z bývalých osad, z Babic včetně Skály - zatopeného lomu, kde bývala vždycky nádherná voda, prostě skvělé koupání. A Ivan uspořádal výstavu právě těchto obrazů.

Má i Ivan Mládek nějaký vztah k Březí?

On spíš k Babicím. Chvíli bydlel v Mukařově, potom v Dobřichovicích a teď ve Voznici. Březí však zmiňuje ve své písni „Přítel Fořt“. Možná se inspiroval Mílou Křížkem z babické osady Hujara, který se posléze také přiženil do Březí. Písnička obsahuje „ř“ skoro v každém slově a začíná: „Přítel fořt Řehoř Kříž ze Březí u Říčan, třicet tři let se dřív se dřevem dřel...“ Je pravda, že mohl napsat, jak se dřel třeba Uhlíř, že...

Jaký je váš současný vztah k Březí? Jak se vám tu žije?

Moc dobře, i když nějaké náměty na obecné zlepšení bych samozřejmě měl. Bydlet v krásné přírodě a zároveň na okraji Prahy, co víc si přát?

BV

Z koncertu rodinné oldies skupiny DAST (Dáša + Standa a Aleš) a následného křtu knihy Nerovný souboj (9.10. 2026)

Z minulých koncetů kapely HOM-BRE v Říčanech, Foto: Jana Zajíčková